

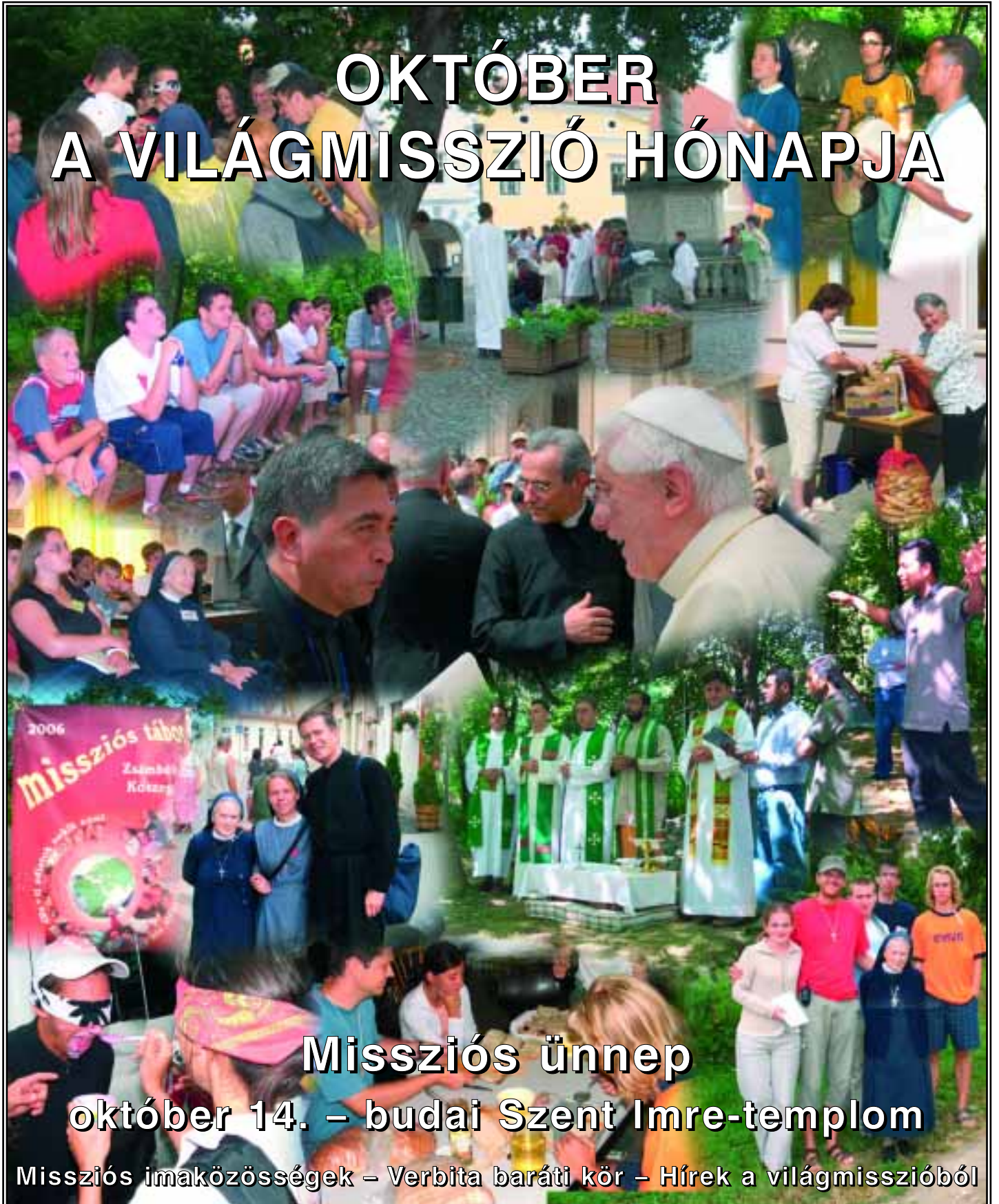
# VILÁGPÓSTA

Újfolym, II. évf., 3. sz.

A verbita missziós szerzetesek lapja

2006. ősz

## OKTÓBER A VILÁGMISSZIÓ HÓNAPJA



**Missziós ünnep**

**október 14. – budai Szent Imre-templom**

Missziós imaközösségek – Verbita baráti kör – Hírek a világmiszióból



## Kirándulásból Egerben zarándoklat a missziós Madonna

Imaközösségünkbe tavaly hozta el Béla testvér *Modeszt* atyát, a kedves indonéz verbitát, aki akkor a béraltavári plébániához tartozó Csehimindszenten volt missziós gyakorlaton. Megígértük neki, hogy egyszer meglátogatjuk. Közben megismertük plébánosát, *Farkas László* atyát is, aki vállalkozott, hogy előadást tart nekünk Csehimindszent nagy szülőltjéről, *Mindszenty József* bíborosról. 2006. május 20-a lett a jeles nap. Először úgy gondoltuk, hogy *Modeszt* atya szentmisét mond, meghallgatjuk az előadást, lesz kis batus evés-ivás és kész a kirándulás. Akiket hívtunk erre az útra, mind igent mondtak. Így lettünk ötvennyolcan! Már a május 13-i országos *Mindszenty*-zarándoklat is ráirányította figyelmünket *Mindszenty* bíboros személyére, de hogy ki is volt ő, milyen volt az élete, azt csak ott, a csehimindszenti Mindenszentek templomában fogtuk fel igazán. Előttünk állt hamis vádaktól megtisztított alakja... A *Világpostában* is szeretnénk megköszönni *Farkas László* plébános úrnak és *Modeszt* atyának, valamint a *Rudi-Hugi* házaspárnak a harangzúgásos fogadtatástól a zarándoklat bűcsúztató integetésig mindent. Meggyőződéssel valljuk mi is, amit a bíboros 1946-ban mondott: „Csak imádkozó emberiség építhet új világot!” Szeretnénk eszerint is élni...

Nagykanizsai missziós imaközösség

Ezen a nyáron az egeri missziós imaközönségnél talált otthonra a vándor missziós Madonna. *Kocsis Veronika* elnök asszony nagy buzgósággal intézte a szobor körútját. Mindig imaközösségi találkozások alkalmával vette át egy-egy újabb imádkozó. *Kocsis Veronika* nagyon szeretné, hogy a szeminárium és a főszékesegyházi főplébánia is fogadná az áldást hozó vándor missziós Madonnát. Reméljük erre is sor kerül.

Ezen a nyáron a következő otthonokat tisztelte meg a Szűzanya: május 17.

és 31. között *Bóta Jánosné*, június 14-ig *Bóta Györgyné*, június 28-ig *Dienes Mihályné*, július 12-ig *Fehárdy Józsefné*, július 26-ig *Pócs Jánosné*, augusztus 9-ig *Tóth Andorné*, augusztus 23-ig *Kozma Györgyné*.

A világmiszió országos ünnepén, október 14-én az egész ország megismerkedhet a vándor missziós Madonnával. Elé helyezük azokat a kisebb vagy nagyobb tárgyakat, melyek imaközösségeink kilenches imádságát jelképezik. Így kérjük valamennyien a Szűzanya támogatását saját missziós munkánkra is!



### ... MISSZIÓS HÍREK ... MISSZIÓS HÍREK ... MISSZIÓS HÍREK ... MISSZIÓS HÍREK ... MISSZIÓS HÍREK ...

■ **TARTOMÁNYFŐNÖKÜNK AZ MKPK ÚJ TITKÁRA.** A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia július 15-én Vácott megválasztotta titkárának *P. Német László* verbita tartományfőnököt. Ez a kinevezés az egész társaság számára nagy kitüntetés. Mindannyian imádkozunk a Szentlélek megvilágosító kegyelméért, hogy új hivatalt az egész magyar egyház javára és társaságunk hírének öregbítésére tudja végezni.

■ **KINEVEZÉSEK.** Örökfogadalomra készülő rendtársaink már hónapok óta türelmetlenül várták missziós kinevezésüket. Az elmúlt hetekben kaptak választ generális atyánktól, aki *Ellias Ohoiledwarin* és *Zabos Róber* testvéreket Magyarországra nevezte ki misszionáriusnak. A lengyel tartomány is megajándékoz bennünket egy fiatal rendtestvérrel, *Damian Piotr Piatkowiak* személyében. A generális tanács bőkezűsége mutatja, hogy mily nagy reményekkel vannak a magyar tartomány iránt.

■ **TEMERINI MISSZIÓNK.** Temerin a Szerbiához tartozó Délvidék legerősebb magyar



közössége. A templom felszentelésének 200. évfordulója előtt *Szunygi László* esperes-plébános (képünkön jobbra) azért hívott meg bennünket, hogy lelkiileg készítsük elő a szeptember 4-i ünnepet. A missziós napokat tehát augusztus 26-tól 31-ig, azaz szombattól csütörtök estig tartottuk. Sajnos csak tervezett létszámunk egyharmada érkezhett meg a helyszínre, a többiek nem kaptak vízumot. Utcai evangelizációt sem lehetett végezni, viszont a helybeliek jól megszervezett csoportjain keresztül mégis sok mindenkit el tudtunk érni. A missziós napok gerincét a szentmisék képezték, de bemutattuk a távoli országok katolikusainak életét is. Találkoztunk az

idősekkel, betegekkel is. Igyekeztünk átadni a keresztény remény erejét.

■ **ÁTHELYEZÉSEK.** A tartományi tanács több fiatal rendtestvért helyezett át miután plébániai pasztorális gyakorlati idejük véget ért: *Sebestyén*, *Modest* és *Juhos Ferenc* atyák Kőszegen folytatják apostolkodásukat. Ezzel a kőszegi ház külseje után a közösség arculata is megváltozik. *Marcel* atya még egy évig marad Kiskunfélegyházán. *P. Magung Ferenc* pedig Budapesten, a zugligeti Szent Család-plébánia híveinek pasztorálását végzi az elkövetkező időben.

■ **NOVICIÁTUS.** Hosszabb megszakítás után, augusztus óta újra van novícius az kőszegi Szent Imre Missziósházban. Az erdélyi *Hurgoi Sándor* azután kérte felvételét a rendbe, hogy két évet elvégzett a gyulafehérvári Hittudományi Főiskolán.

Címlapunk központi képe: *P. Antonio Pernia* verbita általános rendfőnök találkozik a Szentatyával az ideai általános rendi gyűlésen Rómában.

### VILÁGPOSTA

A verbita missziós szerzetesek negyedéves hírlevele  
E-mail: verbita@hotmail.com (Budapest) • missziok@axelero.hu (Kőszeg)

Honlap: verbita.communio.hu

Ingyenes, katolikus kiadvány,

fenntartása az olvasók önkéntes adományaiból történik.  
Isten fizesse meg a legkisebb adományt is!

Felélős kiadó: P. dr. Német László SVD tartományfőnök

Főszerkesztő: Szerdahelyi Csongor

Tördelés: Bukovszki Antal • Korrektor: Kállay Sarolta

Rendi konzulens: Lányi Béla SVD, a Missziós Titkárság vezetője

A szerkesztőség címe: 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.

A szerzők gondolatai nem feltétlenül tükrözik a szerkesztőség véleményét. • Nem kért kéziratot, fényképet nem küldünk vissza.

Nyomás: D-Plus Kft., 1033 Budapest, Szentendrei út 89-93.

Felélős vezető: Németh László ügyvezető

ISSN 1814-6163

Kapcsolatfelvétel a verbita missziósokkal  
a Missziós Titkárságon, amely két helyen is elérhető az országban:  
1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5. (Lányi Béla SVD testvér)  
9730 Kőszeg, Park u. 1. (P. Halász Lajos SVD)

Telefon Budapesten: +36-1-424-5668 vagy +36-30-418-9196

Telefon Kőszegen: +36-94-562-205

Adományok, miseszövetség befizetése:

11600006-00000000-12713314 • Kérésre küldünk csekket, adóigazolást!

# Kedves Világposta-olvasók!

Kisasszony hava nekünk, verbitáknak mindig is nagyon jelentős volt. Hisz 1875. szeptember 8-án nyitotta meg Szent Arnold Janssen atya rendünk első missziósházát Steylben, Hollandiában. Mi a magyar tartományban e napon nemcsak rendünk születésnapját szoktuk megünnepelni, hanem azt is, hogy fiatal rendtársaink hagyományosan ezen a napon újítják meg szerzetesi fogdalmaikat.

Az idén különösen is fontos volt számunkra Kisboldogasszony ünnepe: *Zabos Róbert* és *Elias Ohoiledwarin* rendtársaink örök-re igent mondtak a missziós, szerzetesi szolgálatra. Büszkévé vagyunk rájuk, hogy ebben a zavaros világban képek voltak kimondani a mindent jelentő igent. Gyengéségeik tudatában nem

annyira a saját erejükben bíznak, hanem a Jóisten kegyelmében. Isten őrizze meg őket mindig és mindenhol.

Végezetül önmagamról szeretnék egy-két szót ejteni. Életemben nagy változás köszöntött be: július 15-én kineveztek a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia titkárává. Köszönöm mindenkinek, aki ennek kapcsán imáiban rám gondolt, és azoknak is, akik felhívtak, vagy levélben gratuláltak. Itt különösen az imacsoportokra gondolok. Egyben további imatámogatást is kérek. Isten fizesse meg!

Sok szeretettel: László atya



## Mindenhol és mindenkinek

*Nagy öröm és megtiszteltetés a verbitáknak és mindenkinek, aki a missziót szívügyének tekinti, hogy a püspökök július 15-én Vácott a püspöki konferencia titkárának és szóvivőjének választották Német Lászlót, az Isteni Ige Társasága magyar tartományának vezetőjét. A misszió ügye, amelyért a Világposta is fáradozik, ezáltal nagy lehetőséget kapott. A rend ismertsége László atya személye által máris korábban elképzelhetetlenül széles nyilvánosságot kapott.*

Megválasztása pillanatától a mai napig László atya számos lapnak, rádió- és tévéadónak nyilatkozott, és eddigi életútja, missziója mivolta minden esetben szóba került.

Kezdődött a sor a *Népszabadság* augusztus 1-jei cikkével, melynek már László atyától vett címe is figyelemfelkeltő volt: *Istenkeresés a vallási szupermarketben*. A hazai viszonyokról nyilatkozta: „...a társadalomban egyre erősebben él a vallás utáni vágy. Az egész ország olyan, mint egy nagy vallási szupermarket. Óriási a kínálat, minden kapható. Lehet, hogy sokan nem az intézményes katolikus egyházat választják. Nyilvánvaló, hogy ennek nem örülök, de a megújuló istenkeresést pozitív jelenségnek tartom.” Az egyház közéleti szerepével kapcsolatban pedig: „...az egyháznak az egész társadalommal, ezen belül pedig minden párttal párbeszédet kell folytatnia. A legfontosabb, hogy hű maradjon ahhoz, amiért létrejött: szolidaritást kell vállalnia a rászorulókkal, és hirdetni kell Isten országát. Mindenhol és mindenkinek.”

Az *Új Ember* augusztus 6-i számában többek között arra a kérdésre válaszolt, hogy missziós munkát fog-e végezni titkárként is?

„Már II. János Pál (...) is hangsúlyozta, hogy különböző formái vannak az egyetlen küldetésének. XVI. Benedek pápa pedig azt mondta: felejtjük el a földrajzi missziós fogalmakat, arra gondoljunk, hogy kik várnak ránk, hogy kikkel kell párbeszédet folytatnunk.”

A *168 Óra* augusztus 7-diki számában a nyitott egyház fontosságát hangsúlyozta, és kijelentette, hogy „Krisztus nem jobb- vagy baloldali”. „Más dolog tenni a szegényekért, s más ebből ideológiát csinálni. Mi a felebaráti szeretet szellemében valósítjuk meg azt, amit Jézus vár tőlünk. És ez a szeretet mindenkit elfogad.”

A *Keresztény Élet* szeptember 3-i *Misszionárius és püspökkari titkár* című interjújában számos életrajzi vonatkozás van. Az újságíró rákérdezett, hogy nem jelent-e túl nagy terhet a tartományfőnökség mellett a titkári felelősség? „Életemben már sokszor megtapasztaltam – válaszolta László atya –, hogy jó szervezéssel nagyon sok mindent meg lehet oldani. A rendben továbbra is segítségemre lesz a tartományi tanács, a püspökkari titkárságon pedig nagyon jó munkatársakat örököltem, akikkel megosztom a munkát.”

Szerdahelyi Csongor

### Missziós táborok

A fiatal rendtestvérek nem henyéltek idén nyáron sem. Róbert testvér vezetésével három tartalmas missziós tábort szerveztek a magyar ifjúságnak. A háromszázötven résztvevő között szép számban voltak nehéz sorsú, állami gondozott és roma fiatalok is.

... HÍREK ... HÍREK ... HÍREK ... HÍREK ... HÍREK ... HÍREK ... HÍREK ... HÍREK ... HÍREK ... HÍREK ...

■ **ÉVFORDULÓK.** P. *Rostás Sándor* június 10-én a szegedi székesegyházban ünnepelte papszentelésének ötvenedik évfordulóját. Aranymiséjét közösen is megünnepeltük augusztus 11-én a kőszegi Szent Imre Missziósházában. ● Szeptember 8-án P. *Halász Lajos*, december 8-án pedig P. *Bellér Lajos*, P. *Gaál Jenő*, P. *Gréger Mihály*, P. *Tóth István*, továbbá Kanadában P. *Németh Antal* ünnepelte Isten és a társaság melletti elköteleződésének gyémántjubiläumát.

■ **SIJU ÉS REMIG TESTVÉREK** júliusban egyhetes gyakorlati időt töltöttek Esztergomban a marista testvéreknél. Roma fiatalokkal foglalkoztak, könnyed nyári programot szervezve nekik, és ellátogattak velük

a Fővárosi Nagycirkuszba is. Ennek a kezdeményezésnek remélhetőleg lesz folytatása a jövőben is, hiszen a romákkal való foglalkozás is beletartozik társaságunk tevékenységi körébe. *Siju* és *Lurdu* egybeként ősztől kezdik missziós munkájukat, Lurdu Jánosházán, *Siju* pedig az irgalmasok budai kórházában.

■ **SZOKÁSOS ÉVI LELKIGYAKORLATUNK** vezetője idén *Bíró László* püspök volt. Bátran mondhatjuk, hogy ez az emlékezetes lelki töltekezés még sokáig fog bennünket éltetni hithirdetői hivatásunkban. Bár püspök atya sosem élt szerzetesi kötelékben, mégis kiváló tanítónk volt. Érzékenyen tapintott rá azokra a pontokra, melyek életünkben nehézséget jelenthetnek.

■ **VÁLTOZIK A KÖRNYEZETÜNK.** Miután kőszegi házunk „levetkőzte” a szállodakorszakból örökölt rettenetes színét és az eredetihez közelálló világosságába öltözött, idén nyáron megújult a ház körüli betonozás is. ● Az utóbbi időben több változás történt Budatétényben is. A lelki-gyakorlatos ház kapott egy szép mozaik-képet, amely a tartomány emblémáját ábrázolja, és elkezdődött a kertrendezés is. Reméljük, hogy néhány hónap múlva már harmonikusan kialakított park várja a lelki-gel felüdülni vágyókat. Mindkét ház munkáinak megszervezésében és igazgatásában elévülhetetlen érdemeket szerzett *Erdős Marietta* gondnoknőnk.

A híreket összeállította:  
Tóth Zoltán SVD



## Rómában ülésezett a verbiták általános káptalanja

*Az Isteni Ige Társasága június 4-től július 8-ig Rómában tartotta általános rendi gyűlését, vagyis káptalanját. A rend minden provinciájából, összesen 41 országból érkeztek a küldöttek. A magyar rendtartományt P. Német László tartományfőnök, P. Szabó Imre és Lányi Béla testvér képviselték. Az alábbiakban a magyar résztvevők beszámolóiból idézünk.*

A szabályzat ezt mondja a káptalanról: „Az ülésező káptalan az egész társaságot képviseli. Őt illeti a legmagasabb belső törvényhozó tekintély.” Mint ilyen: „tudomást szerez a társaság állapotáról...Mindenkit arra ösztönöz..., hogy megújuljon... Közös megfontolásokkal megoldásokat keres. Normákat és utasításokat ad ki...” (Konstitúció 616.)

A káptalan magában foglalta a provinciák beszámolóját és ezek megbeszélését, a generális beszámolóját és ennek megbeszélését, a különböző provinciákból és személyektől érkező beadványok megtárgyalását, a káptalan zárónyilatkozatának elkészítését, a társaság legfőbb vezetésének megválasztását, pápai audienciát.

Az első héten zónagyűléseket, majd zónaközi találkozókat tartottunk. A cél az volt, hogy a zónagyűléseken az egy zónába tartozó provinciák és régiók ismerjék meg a zóna más tartományainak életét. Az ezt követő zónaközi összejöveteleken ugyanez volt a cél a zónák szintjén. Minden zóna igyekezett három-három eredményt és három-három nehézséget jelentő területet feljegyezni (fény és árnyék pontok), és ezeket a plenáris gyűlésen bemutatni és megbeszélni. A hét végén, június 10-én volt az első lelki nap.

### Egyik központi téma: a missziótestvérek

*Meglepődtem, amikor a tartományfőnök úr tájékoztatott, hogy engem is meghívtak az általános rendi gyűlésre. Eltérően a másik két magyar küldöttől, én nem hivatalból (mint a tartományfőnök) vagy tartományi választás eredményeképpen (mint P. Szabó Imre községi vicerektor) mehettem el erre a fontos találkozásra, hanem az általános rendfőnökség meghívására kellett ott az európai testvéreket képviselnem.*

*Alfonso Berger testvér, aki az általános rendfőnök egyik legközelebbi munkatársaként a legfelsőbb szinten képviseli a missziótestvéreket, így értékelte ezt a káptalan: „Mi, testvérek eddig több káptalanon szinte mellékes témaként szerepeltünk, most azonban a testvéri hivatás a tanácskozással egyik központi témájává lépett elő. Nagyon sok jóindulatot lehetett tapasztalni a jelen lévő rendtestvérek részéről.” Így szinte természetes volt, hogy az általános rendi gyűlés nagy szavazattöbbséggel határozatként elfogadott több javaslatot. Legfontosabb az, hogy az általános rendfőnökségnek (akár külön meghívással is) biztosítania kell azt, hogy a testvérek létszámarányuknak megfelelő számban képviseljék magukat az általános rendi gyűlésen. Második határozat, hogy a testvéri hivatással foglalkozó külön rendi gyűlést kell összehívni a közeljövőben. Harmadszor pedig ismételten kértük az Apostoli Szentszéket, hogy tegye lehetővé azt, hogy a társaság valamennyi tisztségét arra alkalmas testvérek is betölthessék. Ma három olyan testvér van az Isteni Ige Társaságában, aki tartományfőnök-helyettesi tisztséget visel, de ennél magasabb tisztségre csak pap rendtagok kerülhetnek. Persze, aki tudatosan a testvéri hivatást választotta, az úgyis már régen leszámolt a karriervágygal. A jól végzett munka legalább annyi örömet okoz, mint egy-egy szép cím, magas tisztség... Erről megbizonyosodhattam ezen a nagyszerű gyűlésen is, ahol az atyák és a testvérek közös misszionáriusi hivatásának ragyogó példáival találkozhattam.*

Lányi Béla SVD

### Német László tartományfőnök:

*Számomra ez volt a második általános káptalan, amelyen részt vehettem. Ami nagyon tetszett az egész káptalan alatt, azt röviden úgy tudnám jellemezni, hogy az egész találkozó társaságunk multikulturális, nemzetközi jellegének a megnyilvánulását szolgálta. Nagyon szép és jó volt találkozni ennyi rendtárrsal, akik a világ minden tájáról érkeztek Rómába, hogy együtt tárgyaljuk meg rendünk jelenét és jövőjét.*

A zónák munkáját talán így lehetne a legjobban jellemezni: Afrika – a jól megkezdett munkában továbbhaladni, és remélni, hogy munkánknak gyümölcse lesz; Ázsia – kitartani annak ellenére, hogy kisebbségben vagyunk, és reménnyel tekinteni a jövőbe; Európa – hálásnak lenni a múltért, és remélni, hogy a jelen nehézségei ellenére jobb lesz a jövő; Amerika – örvendezünk mindannak, amit eddig elértünk, és reménnyel tekinteni a jövőbe.

A második hetet a P. Generális beszámolójának, majd pedig a különböző titkárságok jelentéseinek megtárgyalásával töltöttük (pénzügyi gondnok, missziós titkár, Biblia-apostolság, kommunikáció stb.).

A harmadik héten kezdődött a káptalani nyilatkozat első megfogalmazásának bemutatása. Utána ennek megbeszélése következett az alapszabályokban. A vélemények összegyűjtése után a plenáris gyűlés újra megtárgyalta. Ennek alapján újabb formába öntötték a káptalani nyilatkozatot.

Ennek a hétnek a második felében történt a P. Generális, helyettese és két generális tanácsstag megválasztása. Utána pedig még egyszer bemutatták a megbeszéléseken alapuló káptalani nyilatkozatot. Július 22-én megtartottuk a második lelki napot.

A negyedik hét a generális tanács két tagjának és az admonitornak a megválasztásával kezdődött, majd beadványokat tárgyalunk meg. Július 28-án mentünk a pápai audienciára, majd onnan a római rendfőnökségre, ahol közös szentmisén vettünk részt.

Az ötödik héten megtörtént a nyilatkozat végső formába öntése és elfogadása. Július 5-én volt az utolsó lelki nap, majd utána az utolsó beadványok megbeszélése. Legvégül a záróünnepség és istentisztelet.

Nagyon jó, szabad és felemelő hangulatú káptalan volt, ezt azok is megerősítették, akik már máskor is részt vettek hasonlóan. Azonban sokszor nagyon nehéz témák is felmerültek. De a nehéz kérdések nyomott hangulatát oldotta, hogy mindenki örült és élvezte a nemzetköziséget.

P. Szabó Imre SVD



# Itthon nem lőnek...

## Egy katonatorvos missziója Afganisztánban

*Félelmet nem ismerve több mint kilenc hónapot töltött háborús övezetekben Varga Annamária katonatorvosként. Ő is „missziós” – missziója legyen intő jel számunkra, hogy mennyire fontos a béke. Hiszen gyakran elfelejtkezünk annak jelentőségéről, hogy mi itt Magyarországon valóban békében élhetünk. Élményeiről, tapasztalatairól kérdezem.*

*Annamária, meséld el nekünk, hogy lesz egy doktornőből hivatásos katonatorvos?*

– Egyetem alatt jött az ötlet. Mindig bennem volt az, hogy szeretnék külföldre, főleg az elmaradottabb régiókba menni. Nagy álmom az volt, hogy kimenjek Afrikába legalább egy-két évre. És akkor jött a honvédség ajánlata. Ösztöndíjat kaptam egyetem alatt és katonatorvos lettem. Ezzel az is együtt jár, hogy ki kell mennem időről időre békefenntartó missziókba.

*Eddigi küldetéseid hova szóltak?*

– Most jöttem haza Koszovóból, ahol három és fél hónapot töltöttem. Afganisztánban fél évig voltam, ezelőtt három évvel. Oda úgy mentünk, hogy egy egészségügyi kontingenst ajánlott fel Magyarországra. Ebben a küldetésben harmincötven vettünk részt, orvosok, ápolónők vegyesen. Németekkel dolgoztunk együtt.

*Mit jelentett ez az együttműködés?*

– Mentőorvosként egy német ápolóval és egy német sofőrrel dolgoztam együtt. Tíz ilyen mentőcsoport tartozott a mentésirányító központhoz, amely irányította a munkánkat. Ha tömeges sérüléssel járó esemény történt, akkor egyszerre mindenkit odavezényeltek, és még segítséget is kértünk más nemzetektől: franciáktól, belgáktól. Lehetőség szerint elláttuk a helyi lakosságot is. Ez nagyon fontos volt, mivel így tudtuk elfogadtatni magunkat a helybeliekkel. Sok olyan betegséggel találkoztunk, melyek itthon szerencsére ismeretlenek. Mi, orvosok is csak a tankönyvekből tudtunk létezésükről. Iskolát is építettünk sátrakból az ottani gyerekeknek, ENSZ-segítséggel. Egy ottani tanárnt kértünk fel a tanításra.

*Mint katonatorvosnak, hogyan telt egy napod?*

– Változóan. Attól függött, hogy volt-e valamilyen katonai feladat aznapra. Például időnként ki kellett menni valahová fegyvert vagy aknát kutatni. Ilyenkor mi is

kimentünk. Amíg a tűzszerészek keresték a robbanószerkezeteket, addig mi, egészségügyiek letelepedtünk, és vártuk a helybelieket. Így hasznosan, gyógyítással töltöttük ott az időt.

*Amikor nem volt különösebb katonai feladat, akkor mit csináltatok?*

– Amikor mentőztem, állandó készenlétben kellett lenni, mint itthon is a mentőszolgálatnál. Amikor jött a hívás, hogy valahol baleset van, valaki megsérült vagy rosszul lett, akkor oda kellett mennünk a mentővel, és segítettünk. Természetesen a táboron belüli napi betegellátás is része volt a munkámnak. Mindig volt, aki megbetegedett vagy megsérült. Velük is kellett foglalkozni.

*Mennyire érezted magad veszélyben?*

– Katonák vagyunk – tudjuk, hogy előfordulnak támadások. A táborba is belőttek időről időre. Valahogy szerencsére nem féltém. El kell mondanom, hogy hiányzik belőlem a veszélyérzet. Úgy voltam vele, hogy vigyázok rám, legalábbis reménykedtem benne. Nekem az volt a feladat, hogy ott legyek – a többit meg rábízta a Jóistenre.

*A helyiek hogyan viszonyultak hozzátok, mentősökhöz?*

– Nekem szerencsére pozitív tapasztalataim voltak. Nem éreztem egyszer sem fenyegetve magam. Persze ehhez az is hozzájárul, hogy aki odajön orvosi vagy egészségügyi problémával, az általában úgy jön oda, mint segítségre vágyó ember. Nyilván másképp áll hozzánk, mintha egy harcoló katonához menne oda. Ezért szerencsére én nem éreztem semmilyen ellenségeskedést. Hogyha megálltunk valahol, akkor mindig tudták a helyiek, hogy oda lehet jönni. Szívesen hozták oda a beteget. Úgyhogy népszerűek voltunk a mentővel.

*Milyen a fiatalok, a gyerekek helyzete? Hogyan látják a jövőjüket a háború után?*

– A gyerekeket keményen befogják, már tízéves koruktól dolgoznak. Amikor hazajöttünk, otthagytuk nekik, amire nem volt szükségünk: pólókat meg ilyeneket... Meztől jártak novemberben is, amikor pedig már kemény fagyok voltak északunként, mert nem volt cipőjük. Emlékszem, hogy egy fiú nagyon jól beszélt angolul, vele folyékonyan el lehetett társalogni. A rendezettebb családi háttérrel rendelkezők tanulni akarnak, hiszen vál-



toztatni szeretnének életkörülményeiken. Nagyon sok azonban az árva és a szegény sorsú, akik nem engedhetik meg maguknak a tanulást. Barátságosak – ha megálltunk valahol autóval, akkor rögtön körbevettek bennünket.

*Mi volt a legmegrázóbb élményed?*

– Amikor egy katonával tele busz elhajtottak végre öngyilkos merényletet. Ott nagyon sok súlyos sérült volt. Azt hiszem, az ember ilyesmit nem könnyen felejt el.

*Gondolom, azért volt pozitív tapasztalod is?*

– Igen. Nagyon sok gyereket el kellett látni a helyiek közül. Ezek megható pillanatok voltak. Sokszor árva gyerekek kerültek hozzánk, akiket esetleg valaki behozott az utcáról, hogy segítsünk nekik. Nem ismertük a nyelvüket, eleve ez is nehézség volt. Bár általában kaptunk tolmácsot, így jobban megértettük, hogy mi a baj. Néha nagyon meghatódtam... Például egyszer elmentünk egy kis faluba, és ott a gyerekeknek csokit akartunk adni – de nem tudták, mi az a csoki. Életükben soha nem láttak még csokit!

*Milyen érzés hazajönni egy ilyen misszióból?*

– Amikor hazajöttem Afganisztánból, nagyon nagy dolognak éreztem, hogy itt nem lőnek. Nem kell arra számítani, hogy most belelőnek egy rakétával a házba, ahol éppen tartózkodom...

*Szavaidból ítélve, szereted a hivatásodat.*

– Igen. Különösen az ilyen helyeket szeretem, ahol a civil lakossággal is kapcsolatba kerülünk, és rajtuk is tudunk esetleg segíteni. Szerencsére Afganisztánban az volt a jó, hogy a németek is így gondolkodtak. Amilyen mértékben lehet, ők még gazdaságilag is próbálták segíteni őket. Különböző befektetésekkel üzemet hoztak létre, próbálták fellendíteni az országot.

*Annamária, nagyon szépen köszönöm, hogy megosztottad velünk tapasztalataidat. Kívánom, hogy minél több öröme legyen a hivatásodban, és reméljük, hogy egyszer megvalósul az álmod, hogy Afrikába is elmehess segíteni az embereknek.*

Brinkács Krisztián SVD



## Sokat tanulok a menekültektől

Jay Too *testvérrel* *rendünk római általános káptalanján találkoztam. Az indonéz testvér tolmács. Anyanyelvi szinten beszél angolul. Afrikában dolgozik, hazájától távol – ami a verbita missziósok körében egyáltalán nem olyan ritka. Bár Jay testvér feladatköre kissé más, mint a „klasszikus” hit-hirdetőé, mégis teljesen illik a verbita lelkiséghez. Menekülttáborok lakóival foglalkozik, testi és lelki szükségleteikkel.*

– Tudod, én egy kis indonéz szigetről származom – meséli – és a szigetlakók általában eléggé elszigetelten élnek. Törzsközözvények ragaszkodnak, másokkal szemben inkább gyanakvóak. Ezt már gyermekkoromban megtapasztaltam, hiszen édesanyám egy másik törzsből származott, és törzsünk nehezen fogadta be. Megértettem, mit jelent az, ha valaki különbözik a többiektől. Sokszor kisebbségi érzést szül az ilyen tapasztalat – de úgy is fel lehet fogni, hogy ezáltal az ember különlegessé válik, és át tud ölelni más embereket. Nyitottá válik! Ha most visszatekintek arra, hogy miért éppen a menekültekkel való munkát választottam, akkor ezek a gyerekkori élmények jutnak eszembe. Apám egyébként iskolaigazgató volt. Nyolc testvér közül én voltam az ötödik. Apám mindannyiunkat felsőfokú tanulmányokra küldött, ahol szépen helyálltunk. A legkisebb húgom most fejezte be az egyetemét.

*Hogyan lettél verbita?*

– Gyermekként nagyon tiszteltem a plébánosunkat, aki német verbita missziós pap volt, P. Ludger Lenzing SVD. Rendkívül sokat tett értünk. Szeretett minket, és mi is szerettük őt. Aktív ministráns voltam. Így elhatároztam, hogy pap leszek. Tizenévesen beléptem a küssemináriumba, ahogyan az nálunk szokás. Majd 1990-ben következett a verbita noviciátus. Képzeld el, száznegyvenketten voltunk novíciusok. Ez nem tévedés! Azután 1993-ban lettem az első fogadalmimat, majd három év múlva befejeztem teológiai tanulmányaimat. Ekkor rendi előjáróim Ausztráliába küldtek, úgynevezett tengerentúli gyakorlatra. Itt tovább is tanultam. Majd Thaiföldre küldtek, hogy megismerkedjek a menekültek közötti missziós munkával. Van a jezsuitáknak egy egyszerű intézményük, a „Jesuit Refugee Service” (menekülteket segítő jezsuita szolgálat), amely szívesen fogad segítőköt más rendekből és világiak közül is. Egy évet és négy hónapot töltöttem velük. Ebből hat hónapot éles-

ben, a menekülttábor lakójaként töltöttem. Segítettem a gyermekek nevelésében és oktatásában. Angolt, történelmet és testnevelést tanítottam nagyon egyszerű körülmények között. Szeretek futballozni, így a menekültek gyorsan megkedveltek. Ezekon a kapcsolatokon keresztül igyekeztem beléjük táplálni a hitet és a jobb élet reményét. A menekültek Burmából jöttek, és főleg buddhisták voltak. Viszont találkoztam keresztényekkel, sőt katolikusokkal is. Ők egy burmai kisebbség tagjaként vették fel a többségtől eltérő keresztény vallást és emiatt, illetve származásuk miatt kellett Thaiföldre menekülniük.

*Csak áldozat volt ez a munka? Mit adott számodra személyesen, mint szerzetesnek?*

– A kívülállók sokszor áldozatnak tekintik, és így meg is becsülik azt, aki nehéz körülmények közé megy dolgozni. De ez nemcsak áldozat számomra. Olyan ember vagyok, aki szereti a kihívásokat. És emellett, bármily hihetetlennek is tűnik, sokat tudok tanulni ezektől az emberektől. Nem hagyom abba a napi elmélkedést a menekülttáborban sem. Így látom, mennyire gazdagítja élettapasztalatomat az ő hitük. Hiszen valamennyien úton vagyunk ebben a földi életben: a dúsgazdag milliárdos és a nyomorult menekült is. Ha valaki több mint húsz évet kibír a menekülttáborban és ember tud maradni, az a legnagyobb tanúságtétel. A hazaszeretetük is példás. Felnőnek a gyermekek egy idegen országban, de abban a tudatban, hogy szeretnének hazamenni. A legnehezebb a menekült-sorsban a várakozás: várok valamire, ami bizonytalan. Sokszor eszembe jutott Jeremiás próféta: a mi városunk Jeruzsálem, Babilonban csak tartózkodunk... A menekülttábor embertelen hely: kiöli a maradék emberséget is. Mi, missziós szerzetesek csak hosszabb távon dolgoztunk azért, hogy az egyház közösségébe bekapcsolódjanak ezek az emberek. A mi elsődleges feladatunk az volt, hogy a táborban emberibbé tegyük. Ahol persze van helye a kultúrának, művészetnek – és a vallásnak is. Ahol a menekültek nemcsak keseregnek, hanem kibontakoztathatják képességeiket, új dolgokat tanulhatnak.

Thaiföldről Jay testvért ismét Ausztráliába helyezték. Tudatában volt annak, hogy ha igazán „profi módon” szeretne segíteni a menekülteknek, akkor többet kell tudnia. Ezért Ausztráliában két éves posztgraduális képzésen vett részt. Politológiát tanult. Ugyanis naivitás azt hinni, hogy a menekülttáborok odaadó aktivistái megoldják a menekültek problémáit, melyeknek mélyebb politikai és gazdasági gyökerei vannak. Ausztráliában is kapcsolatban maradt a menekültügygel. Ez a vi-



lág egyik leggazdagabb országa, valósággal özönlenek ide a legális és illegális bevándorlók. Jay testvér itt egy olyan táborban dolgozott, ahová a hatóságok az illegális bevándorlókat zárták.

– Ez olyan, mint egy börtön. A világ minden részéről kerültek ide emberek: Európától kezdve Afrikán és Dél-Amerikán át saját indonéz honfitársaimig... Szomorú volt látni. A hatóságok a mi szociális munkánkat nagyon is megbecsülték. Rengeteg történetet mesélhetnék. Sokszor volt, hogy én kerestem jó és nagylelkű ügyvédeket Sydney-ben, akiknek segítségével a menekültek érvényesíthették törvényben egyébként biztosított jogait.”

Az indonéz testvér jó munkájára felfigyeltek Rómában is. Akkoriban fontos egyházi és világi hatóságok kérték a verbiták vezetését, hogy segítsenek a nyugat-afrikai menekültkérdésben. Konkrétan Libériáról volt szó, ide küldték Jay-t.

– Mindig arról álmodtam, hogy Afrikába szeretnék menni. Szimpatikusak voltak az afrikai emberek. Tudtam, hogy szükségük van rám. Furcsán hangzik, de igazából mindig visszavágytam a menekülttáborba: hogy ne csak látogatóként legyek velük, mint Ausztráliában, hanem hogy ott is lakhassak egyszerű körülményeik között. Éreztem, hogy Isten Afrikába hív! Az itt élők polgárháborús menekültek. Angolul így mondjuk: Internally Displaced Persons, röviden IDP. Hiszen itt sok embernek kellett elhagynia szokásos életvitelét. És még a táborokban sincs nyugtuk. Sokszor különböző támadások érnek bennünket.

*Felsőfokú teológiai, sőt posztgraduális politológiai végzettséggel miért nem lettél pap, hiszen gyermekkorodtól a papi hivatás lebegett a szemed előtt? Igaz, hogy verbita missziótestvéreként ugyanúgy szerzetes vagy, mint a*

# Libéria élni szeretne

## Menekülttáborból – igazi közösség

### Egy pillantás az országra

Ahogy a törvényhozás épülete előtt nagy táblán is olvassuk: „Libéria fel fog támadni!” Valóban megvan minden okunk arra, hogy optimisták legyünk. Mióta az első női elnök, *Ellen Johnson Sirleaf* idén januárban átvette a hatalmat, az ország végre békében és rendezett viszonyok között élhet. Múlt év végére már minden megyét biztonságosnak minősített a kormány és az ENSZ libériai missziója. A mostani béke eredményeképpen a környező országokba menekült libériaiak visszatérhetnek hazájukba. Sok ezer olyan ember is hazatelepülhet, akik saját hazájukban váltak menekültekké, lakóhelyükről elüldözöttekké. Az ENSZ és a kormány 2006. április 20-án hirdette ki a táborok felszámolását, hiszen hazatérhetnek az eddigi menekültek. Az a néhány ember, aki a táborokban maradt, új lakóhelye polgárává kíván válni. Megindult az élet. Az emberek építkeznek, a boltok áruválasztéka nő. Újjászervezik a rendőrséget és a hadsereget.

Amikor 2004 szeptemberében megérkeztem Libériába, a főváros, Monrovia utcai szinte üresek voltak. A néhány közlekedő autó karitatív szervezetekhez, vagy éppen az ENSZ békefenntartóihoz tartozott. Mára megváltozott a helyzet, rengeteg magánautó jár az utcán. Gyorsan nőtt a lakosság száma is, az új betelepülők jelentős része fiatal és gyermek. Sokan közülük a polgárháború különböző fegyveres csoportjaiban harcoltak, ahol megtanították őket az erőszakra: hogyan kell lopni, rabolni, gyilkolni. Amikor véget ért a háború, lefegyverezték őket, és most nemigen tudnak beilleszkedni a polgári életbe. Bár nagyon fiatalok, otthon a falvaikban ismerik őket, és múltjuk miatt nem térhetnek vissza. A fővárosban keresnek menedéket, ahol azonban nagy a munkanélküliség, mert az országot még mindig az ENSZ szankciói sújtják. A „Save the Children” („Mentsd meg a gyermekeket!”) nevű brit szervezet tanulmányt készített arról, hogy milyen veszélyeknek vannak kitéve a menekülttá-

borban élő, illetve a hazatelepülő gyermekek. Sokszor szexuálisan zsákmányolják ki őket. Maguk a szülők is tehetetlenek, amikor látják, hogy kisgyermekük egy darab kenyérért szexuális szolgáltatás nyújtására kényszerül.

### Menekültekkel a táborokban

A tizenéves polgárháború emberek ezreit kényszerítette száműzetésbe. Ezeknek próbál segíteni a Jezsuita Menekültszolgálat (JRS, Jesuit Refugee Service), mellyel 2004 szeptemberében kezdtem együttműködni. Megérkezésem után arra kértek, hogy vegyek részt a menekült gyermekek nevelésének megszervezésében Salala város menekülttáborában, az ország középső részén. Itt több mint száz-ezer menekült élt hét zsúfolt táborban. A Jezsuita Menekültszolgálat nyolc iskolát nyitott, melyekben tizenötezer diák tanult. Legfontosabb az alapfokú képzés felállítása. Berendeztük az iskolákat... Szakmát adtunk a gyermekek és fiatalok kezébe. Megszerveztük a hitoktatást, hogy legyen olyan erkölcsi támasz, amelyre életüket építhetik. Egyszerű templomokat is emeltünk. A menekülttábor még így is nagyon embertelen. Olyan iskolákat akarunk, ahol a gyermekek valóban biztonságban érezhetik magukat.

### A visszatelepülők beilleszkedése a helyi közösségbe

Bár a Jezsuita Menekültszolgálat befejezte tábori tevékenységét, amikor az emberek hazatelepültek, mégis tovább szeretné segíteni őket ott, ahová visszaköltöztek, hiszen a menekülsors drámáját nehéz feldolgozni. Ezért hat munkacsoportot szerveztek öt különböző megyében. Miután a tábori iskolát bezárták, engem is a visszatelepülők iskoláinak újjászervezésére osztottak be. Négy hónap alatt öt falusi iskolát tudtunk újjászervezni. Majd



2006 márciusában, egy nigériai származású jezsuita testvérrrel együtt teljesen új munkát kaptam. Suehn-Meca megyébe kellett mennem, ahol a polgárháború által okozott pusztítás teljesen szétrombolt mindent. Sok helyi lakoság is meggyilkoltak. A maradék lakosság nagy része a fővárosba menekült. Ezen a helyen öt iskolát szerveztünk újjá. Mindegyik kapott egy kis földterületet, illetve biztosítottuk a lelkipásztori ellátásukat is. E terület lakosságának többsége mohamedán, de szép számmal vannak köztük baptisták és katolikusok is. A katolikus egyház valósággal virágzott a háború előtt, de a harcok mindent tönkretettek. Kiegyeztek a templomok, a közösségek szétmentek és sok hívő más közösségekhez csatlakozott. Próbáltunk segíteni. Meglátogattuk a híveket, az eltávozottakat arra kértük, hogy térjenek vissza a közösségbe. Továbbképzéseket szerveztünk. Adtunk Szentírást, liturgikus könyveket, rózsafüzéreket. Újjáépítettük a templomokat. Nagy öröm volt, amikor tizenöt év után először újra megtarthatták a nagyheti szertartásokat. Több száz katolikus és sok érdeklődő nem katolikus vett részt rajtuk. Sokan tértek vissza a katolikus egyházba.

A libériai emberek nagyon szeretnék újjáépíteni országukat. Ebben segítünk. A zarnokság megszűnése után új élet kezdődik. Az ország ásványkincsei biztos alapot nyújtanak ehhez. Reméljük, hogy a múlt nem ismétlődik meg. Libéria élni szeretne.

Jay Too SVD



*felszentelt papok, az atyák. De talán kevesebb megbecsülésben van részed.*

– Nehéz kérdést tettél fel. Felszentelt missziós papjaink, az atyák talán több tiszteletben részesülnek, különösen Ázsiában, vagy nálunk, Afrikában. Bár megjegyzem, ez tehetetlen is lehet, mert az emberek így a paptól fognak minden döntést elvárni... Számomra azonban vonzó az egyszerűség, amikor az ember nem címekre és megbe-

csülésre vágyik, hanem egyszerűen és szívből jövően szolgálni szeretne. Magam is egyszerű ember vagyok. Mindenki csak Jay-nek hív, a végzettségeimet pedig csak egészen hivatalos helyeken szoktam bediktálni. Hiszen Jézus is egyszerű ember volt. Biztosan örül annak, hogy alapítónk testvéreket is hívott a verbita missziós rendbe.

*A szemináriumi évek vége felé „cserélted át” papi hivatásodat a testvéri hivatásra.*

*Indonéziában ezt sokan nem értették meg...*

– Indonéziában megvan az az előítélet, hogy a testvérek buták. De mi verbita misszionáriusként éppen mindenféle előítélet leépítésén dolgozunk. Úgyhogy egyszerre csak elérkezik az a pillanat, amikor az emberek megszabadulnak előítéleteiktől. Ha személyesen megismernek, már mindegy, hogy előzőleg kinek tartottak.

Lányi Béla SVD



■ KÍNA, SHIJIAZHUANG: KÍNÁBAN BEJEGYEZTÉK AZ ELSŐ KATOLIKUS NONPROFIT SZERVEZETET.

Egy szociális szolgáltatóközpont lett az első katolikus nonprofit szervezet, melyet országos szinten hivatalosan bejegyzett a Kínai Népköztársaság Belügyminisztériuma. A Pekingtől 270 kilométerre délnyugatra elhelyezkedő központ igazgatója, *Zhang Shijiang* atya elmondta, hogy a bejegyzés adómentességet és bankszámlanyitási lehetőséget biztosít. (UCAN)

■ INDIA, CHENNAI: AZ ELSŐ PROTESTÁNS MISSIONÁRIUS EMLÉKEZETE. Ünneppsorozattal emlékezett meg az első protestáns hithirdető Indiába érkezésének 300. évfordulójáról. „*Bartholomaeus Ziegenbalg* érkezése kétségtelenül megváltoztatta a tamil népesség életét” – mondta *Surjit Singh Barnala*, az indiai Tamilnadu állam kormányzója. *Ziegenbalg* német evangélikus

misszionárius volt, akit a dán király küldött Indiába, hogy terjessze a kereszténységet. Tranquebar (tamil nyelven Tarangambadi) akkoriban dán gyarmat volt India keleti partvidékén. *Ziegenbalg* társával, *Heinrich Pluetscha* lelkésszel együtt elkezdte tamilra fordítani a Szentírást és különböző protestáns imádságokat. (ENI)

■ INDIA: EGYHÁZI VEZETŐK VITATJÁK AZ AIDS-STATISZTIKÁT. Indiai egyházi vezetők bírálták a kormányt azért, mert az általában kevesebb indiai AIDS-betegről számol be, mint amennyi a valóságban van. A hivatalos statisztikák szerint 5,7 millió in-



diai AIDS-fertőzött, szemben a Dél-afrikai Köztársaság 5,5 milliójával. Viszont *dr. Shayamaprasad*, az Indiai Evangélikus Egyház egészségügyi szakértője szerint 19 millió AIDS-beteg élhet az indiai szubkontinensen. (ENI)

■ OROSZORSZÁG: EGYHÁZMEGYE ÉS TEHÉNÉSZET. A Jekaterinburgi Ortodox Püspökség szokatlan megállapodást kötött az Ural-vidék egyik tejtermelő nagyüzemével. A vállalat termékeit forgalmazás előtt egy pap mindig megáldja. Az eladásból befolyt összeg egy részét templomok és kólostorok újjáépítésére használják. A tej és a kefir így segít az „ortodox értékek” terjesztésében, ahogy egy helyi honlapon olvasható. Emellett arra is rámutatnak, hogy e tejtermékeket hagyományos orosz receptek alapján állítják elő, ezért különleges minőségűek. Ehhez hasonlóan papi áldással árusítják a „Szent Forrás” nevű ásványvizet Oroszországban, mely fontos helyet tölt be a helyi ásványvízpiacon. (*Christ in der Gegenwart*)

## A VILÁGMISSZIÓ ORSZÁGOS ÜNNEPE

2006. október 14-én,

a Budai Ciszterci Szent Imre Plébániatemplomban  
Budapest, XI. Villányi út, a Móricz Zsigmond körtérenél

- 9.00 Köszöntés (P. dr. Németh László tartományfőnök)  
9.15 A Felkelő Nap országában... (P. dr. Nemeshegyi Péter SJ a japán misszióról)  
10.10 Keresztény könnyűzenei koncert (*Csiszér László* és az Új Jeruzsálem)  
11.00 Szentmise (*Majnek Antal* kárpátaljai megyés püspök) (Benne: a rajzpályázat díjainak kiosztása) Énekel: a nádszegi plébánia kórusa  
12.00 Ebédszünet  
13.00 „A damaszkuszi úton” (a kőszegi missziós táborban bemutatott jelenet)  
13.30 „Segítettünk a cunami helyszínén...” (*Adányi László*, a Magyar Katolikus Karitászt főtítkára)  
14.30 Zenés bemutatkozás (Zala megyei lakosok által állami gondozott fiataljainak kórusa)  
15.30 *Hargitai Ernő*, indiai szolgálatba induló orvos tanúságtétele  
16.00 A tartományfőnök úr misszióba küldi világi önkénteseinket  
16.30 Indonéz koncert  
17.15 Pantomim (fiatal verbita szerzetesek és barátai)  
18.00 Szentmise (*Varga János* SVD fiatal, Argentínában dolgozó hithirdető az indiánok között végzett hithirdető munkájáról beszél, indiai és dél-amerikai énekekkel)  
19.00 Záróima – utána lehetőség adódik kiscsoportos beszélgetésekre, kötetlen formában.

Alatta a templomban megtekinthetők P. *Antoon Egging* missziós atya indonéziai emléktárgyai, képei.

A missziós imaközösségek kilenches imádsággal készülnek az ünnepre. E készülődés szimbólumait leteszik a vándor missziós Madonna elé.

Az indonéz szobor most először jelenik meg az ünnepen.

### MINDENKIT SZERETETTEL VÁRUNK! BELÉPŐDÍJ NINCS!

A gyermekek részére külön foglalkoztatást biztosítunk.

A program költségeire

és a misszió támogatására anyagi adományokat elfogadunk.

Meghívjuk egyszerű közös ebédre a jelenlévőket.

Aki tud, hozzon száraz süteményt támogatásként.

Szervezők: Pápai Missziós Művek és a Verbita Missziósok

(06-30-418-9196, 06-1-424-5668)

E-mail: verbita@hotmail.com

Kérjük, olvassa frissített honlapunkat is: verbita.communio.hu

## ÉRDEKESSEGEK

### A KERESZTÉNY MISSZIÓKBÓL

— Szeptember 28. csütörtök, 17.00 órakor a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskolán (1052 Bp., Piarista köz 1.)

#### Az indiánok apostola

P. *Varga János*, fiatal verbita misszionárius Argentínában dolgozik, főleg az indiánok között.

— Október 12. csütörtök, 17.00 órakor az Alkantarai Szent Péter- (pesti ferences) templomban (1053 Bp., Ferenciek tere 9.)

#### „Spanyol testvérek” az esztergomi roma negyedben

*Pedro Catalla* marista testvér mutatja be a Magyar Sion kisebbségi lakói között végzett munkát.

— Október 26. csütörtök, 17.00 órakor a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskolán (1052 Bp., Piarista köz 1.)

#### „A Harmadik Róma katolikusai”

*Lányi Béla* verbita tájékoztat az orosz főváros katolikusainak életéről.

— November 9. csütörtök, 17.00 órakor a Congregatio Jesu (azelőtt: Angolkisasszonyok) Budapest-Belvárosi Intézetében (1056 Budapest, Váci u. 47., bejárat a Molnár utca felől!)

#### „A légiósok missziója Magyarországon”

P. *John Simoneau*, a Krisztus Légio tagja mutatja be a rendet és annak missziós módszereit.

— November 23. csütörtök, 17.00 órakor az Alkantarai Szent Péter- (pesti ferences) templomban (1053 Bp., Ferenciek tere 9.)

#### „Egy holland hithirdető indonéziai tapasztalatai”

P. *Antoon Egging*, Magyarországon dolgozó atya hosszú időt töltött az indonéz szigetvilágban.

— December 7. csütörtök, 17.00 órakor a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskolán (1052 Budapest, Piarista köz 1.)

#### „A gyalogos zarándoklatok lelkiése”

*Seszták István* görög katolikus pap, teológiai professzor – a zarándoklatok egyik főszervezője.

— December 21. csütörtök, 17.00 órakor a Budai Ciszterci Szent Imre Gimnáziumban (1114 Budapest, Villányi út 27.)

#### „Missziós önkéntesként Indiában”

*Bálint Cecília* ismétli meg nagy sikerű tavalyi előadását. Világi missziós önkéntesként került Indiába.

Szervező, tájékoztatást ad:

Lányi Béla SVD (06-30-418-9196)



# Szent Teréz példáját követve

„Szeretném bejárni a Földet. Egyetlen misszió nem elégitene ki, én egyszerre szeretném az Evangéliumot hirdetni mind az öt világrészben, egészen a legeldugottabb kis szigetekig” – *Lisieux-i Szent Teréz*, egyháztanító szavai ezek, akit XI. Piusz pápa 1925-ben, szentté avatásakor a papok és missziók fő pártfogójává nyilvánított. Jól ismerjük naplójából Teréz álmát, hogy mennyire szeretne volna az örömhírt hirdetni az embereknek, és azt, hogy életének önmegtagadásait és imáit a missziókért ajánlotta fel. „Ő úgy lett a missziósok pártfogója, hogy soha nem hagyta el a kolostorát. Teréz példáját követve, mi, akik szintén nem juthatunk el távoli országokba, közösen imádkozva segíthetjük a missziósok munkáját” – fogalmazta meg *Györgyi Magdolna*, a lisieux-i szentnek ajánlott templomban megalakult Rákoshegyi Missziós Imaközösség tagja.

A főváros XVII. kerületéhez tartozó Rákoshegy ma is őrzi nyugodt kertvárosi hangulatát. Területe a XIX. század végéig a *Vigyázó-Podmaniczky* család birtokában volt. 1893-tól parcellázták fel a telkeket, csaknem ötszáz hold földet. Rákoshegy gyorsan benépesült családi házakkal és villákkal – főleg a budapesti tisztviselők és gazdag polgárok költöztek ide. Az újonnan épült



vasúti megállóhely neve Rákoskeresztúr-Kavicsbánya lett, mivel a terület a szomszédos Rákoskeresztúrhoz tartozott. 1920-ban lett önálló település, öt évvel később alakult meg az egyházközség. A neobarokk templom alapkövét 1934 júniusában tették le, s hatvankilenc esztendeje, 1937-ben szentelték fel Lisieux-i Szent Teréz tiszteletére.

A missziós imaközösség – mint több másik imacsoport – néhány hónappal a templomban megrendezett missziós hét után alakult, 2005-ben. A verbiták ezzel nemcsak az imádkozókat kapcsolták be missziós munkájukba, de jelezték, ők sem hagyják többé magára az egyházközséget, ahol egy héten át hirdették Isten igéjét.

Ugyanakkor nemcsak a verbitákkal való kapcsolat miatt fontos e kis közösségnek a missziókért, illetve a hit hirdetőiért való imádság. „Az egész egyház alapvető küldetése az örömhír átadása, ahogyan II. János Pál és XVI. Benedek pápa is többször megfogalmazta – mutatott rá *Kiss István*, a rákoshegyi egyházközség plébánosa. – Ma is sokfelé vannak missziók, távoli tájakon, de öreg kontinensünkön is. Ezért fontos például az európai városmisszió is, amely idén Brüsszelben lesz, jövőre pedig nálunk, Budapesten. A verbitáktól ehhez a küldetéshez is tanulhatunk módszereket és missziós lelket.”

Az imádság az egyik legfontosabb eszköz a hétköznapi ember kezében, hogy segítse az evangélium terjesztését. „Nemcsak a tá-

voli missziókért imádkozunk, ahol hihetetlen nehéz körülmények között, messze a családjuktól élnek, dolgoznak az atyák és a testvérek, hanem hazánkért is – mondta *Edelényi-Szabó Zsuzsanna*. – Hiszen Magyarország is missziós terület lett. S imádkozunk a családjainkért is, mert közvetlen környezetünkben is van dolgunk.” *Kozák Attiláné, Magdi*, a rákoshegyi imaközösség másik tagja hozzátette: „Hallunk távoli országokról, a hit hirdetésének nagyszerű példáiról, de amiben én a legtöbb segítséget kapom a missziós imádság által, az, hogy hogyan élhetnek Isten küldöttként, missziósként a családban, a munkahelyen, a szűk környezetemben. Az a feladatunk, hogy derűsen és egyre hitelesebben tanúságot tegyünk, sokszor csupán példával. Olyan mély kell hogy legyen a hitünk, ami az imádságból töltekezik, hogy szavak nélkül is látható legyen. A szeretetről szóló pápai enciklika is kéri a szerzetesrendekhez fordulva, hogy sose legyen feltétele semmilyen segítségnyújtásnak, áldozathozatalnak, hogy a másik ember megtérjen. Hanem azáltal váljon hívővé, ahogyan segítünk, ahogyan odafordulunk hozzá.”

Az imaközösségek idén ősszel kilencedet imádkozva készülnek a misszió országos ünnepére. A novéna első igéje Máté

evangéliumából származott: „Nektek azonban még a hajszálaitok is mind meg vannak számlálva a fejeteiken.” Mindannyiunk számára fontos a tudat, hogy Isten személyesen gondoskodik rólunk, hogy számon tartja tetteinket – akár távoli országokban hirdetjük az örömhírt, akár otthon

imádkozunk. „Isten személyes kapcsolatot akar velem – hangsúlyozta *Farkas Imréné, Éva néni*, akit már gyermekkorában megérintett a misszió a budai ferenceseknél. – Legyen benne bizalmam, merjem teljesen a kezébe tenni az életemet. Azt akarja, hogy öröme legyen bennem, bennünk. Nekünk is akarnunk kell, napról napra tudatosítani ezt magunkban, és lehetőleg másoknak is átadni. Ez mindnyájunk személyes missziója.”

Szalontai Anikó

**A MISESZÖVETSÉG TAGJAI** olyan világméretű közösséghez tartoznak, melyet a szentmise fűz össze. A tagokért, azok szándékaira verbita atyák a világ különböző részein naponta hét szentmisét mutatnak be, természetesen a tagokért együtt. A tagok a miseszövetségi szentmisék kegyelmeiben haláluk után is részesülnek, amikor már senki sem gondol rájuk. Élő szeretteinket tudtukon kívül is beírathatjuk. A miseszövetségbe való felvétellel támogatjuk a missziót.

Miseszövetségi díj: 7000 Ft

Tájékoztatást nyújt: *P. Halász Lajos SVD*,  
Missziós Titkárság, Szent Imre Missziósház,  
9731 Kőszeg, pf. 74

Telefon: 06-94-562-205, e-mail: [missziok@vivamail.hu](mailto:missziok@vivamail.hu)  
Számlaszám: 11600006-00000000-12713314



# Örökfogadalom – mi is az?

*A szerzetesi élet szerves részét képezik a szerzetesi fogadalmak. A fogadalmak lényege csak látszólag merül ki az önmegtartóztatásban. Valójában céljuk az, hogy a szerzetes közelebb kerüljön a kereszteni eszményhez, szabadabb legyen Isten és az embertársak szeretetére.*

Verbita szabálykönyvünk, a konstitúció egyértelműen fogalmazza meg a fogadalmak lényegét: A testté lett isteni Ige megváltó szeretetében az apostoli életszentség forrása és példaképe. Hívására felelve követjük őt az evangéliumi tanácsok útján, és le tesszük az Istennek szentelt tisztaság, az evangéliumi szegénység és az apostoli engedelmisség egyszerű, nyilvános fogadalmát. Így szorosabb kötelék fűz az Úrhoz, társaságunk tagjaihoz és az egyházhoz. Nagyobb szilárdságra és szabadságra teszünk így szert missziós feladatunk végzéséhez. A megszentelődésnek ez az új formája hithirdetői életünkben és szolgálatunkban tovább erősíti azt a kegyelmet, mely a keresztségben már megalapozta élet-szentségünket. (201.)

## Lássuk, mit ír a konstitúció az Istennek szentelt tisztaságról

Az Atya és az emberek iránti teljes odaadását Jézus nőtlen élettel valósította meg. Ezért hív követésére ilyen életformában. Így köt szorosabban saját személyéhez, hogy még inkább részt vehessünk üdvözítő művében. Krisztus nőtlenségre hív a mennyek országáért: ez az ő értékes ajándéka. Erre felelve fogadunk tisztaságot. (202.)

## Az evangéliumi szegénységet így mutatja be

Jézus szegény lett, hogy minket szegénysége által gazdagítson. Arra kapott küldetést, hogy a szegényeknek hirdesse az üdvösség örömhírét. A szegények oldalára állott. Munkatársait felszólított

ta, hogy hagyjanak el mindent, és kövessék őt. Így a mi hivatásunk is magában foglalja azt, hogy osztozunk Krisztus szegénységében. Az Urért és az ő országáért minden javunkat apostoli küldetésünk szolgálatába állítjuk. Krisztushoz hasonlóan azt választjuk, hogy egyek legyünk a szegényekkel. (207.)

## Az apostoli engedelmisséget is vonzó értéknek tartja

Krisztus nem azért jött, hogy saját akaratát tegye, hanem az Atyáét. A szeretet Lelkétől vezetve felismerte és teljesítette ezt az akaratot az élet konkrét körülményei közt: otthon, Názáretben éppúgy, mint a tanítványok körében, a szolgáló szeretet példaképeként, végül halálában a kereszten is. Engedelmisségével váltotta meg a világot. Ezért a szeretetből vállalt engedelmisség a kereszteni életnek és a szolgálatnak az alapja. (214.)

Ákárcsak a házassághoz vezető lelki út, a szerzetes lelki útja is hosszú. A fiatal szerzetest a jelöltidő (posztulátus), az újonc (noviciátus) és az ideiglenes fogadalmak éve készítik fel erre. Amikor valaki teljesen rá tudja bízni magát a szerzetesi eszményre, akkor teszi le az „örökfogadalmat”, ami egy életre szól. Ez rendszerint egybeesik az illető rendben belüli szakképzésének megszerzésével. Ez papjelölteknél a teológia elvégzését, testvéreknél szakmai képzettséget és bizonyos szakmai gyakorlat megszerzését jelenti. Vagyis legalább négy évről van szó, de eltarthat ez a folyamat akár tíz évig is.

Mivel a rendtagok különböző munkát végeznek közösségben és a szentségek kiszolgáltatásának papi feladata ezeknek csak egyike, a fogadalmak kötik össze a rendtagokat aktív szerzetesközösséggé. Ezért a papjelöltek örökfogadalmá is ugyanolyan jelentőségű, mint a szerzetes testvéreké. Annak ellenére, hogy a szerzetes testvér lelki képzése ezzel a fogadalommal lezárul, míg a papjelölt készül a szentelésekre, melyek kötelezően az örökfogadalom után következnek.

Lányi Béla SVD

## Rejtvény

A megfejtés egy mondat, ami két szóból áll. Ezt Jézus tanította nekünk, amit a nap minden percében teljesítenünk kell! Az adott betűket úgy kapod meg, ha leszámolod az adott szimbólumot jelentő szóból azt a betűt, ahányadik a zárójelben van! Jó szórakozást!

†(5) ♥(2) !!(2) ○(3) †(2) ▲(6) †(4) □(2) ·(4) ♪(6) ?(1)  
†(2) ●(1) ♪(8) ▲(5) △(2) ♥(1) □(7)

A rejtvény helyes megfejtői között értékes indonéz tárgyakat sorsolunk ki november 23-án, csütörtökön, 17.00 órakor, a pesti ferences templomban (Bp. V., Ferenciek tere), az „Érdekességek a kereszteni missziókról” című előadás-sorozatunk keretében.

## NÉHA AZT GONDOLJUK,

hogy a mai nehéz világban nem tudunk tenni semmit... Civilizációk harca? Éhínség? Hitetlenség? Erkölcstelenség? Az egyház hithirdetői segítenek a test és a lélek bajaiban, az egész világon. Aki támogatja őket, részt vesz az élet nagy nyomorúságainak enyhítésében.

**KÖSZÖNJÜK A MISSZIÓT SEGÍTŐ ADOMÁNYOKAT!** Nagyon kellenek továbbra is...

Számlaszámunk: 11600006-00000000-12713314

Tájékoztatót ad: Lányi Béla SVD,

1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.

Telefon: 06-1-424-5668 vagy 06-30-418-9196

E-mail: verbita@hotmail.com

## Kedves gyerekek!

Ha idén is részt vettetek (missziós) táborokban, vagy csak együtt kirándultatok a családdal, megtapasztalhattátok azt, hogy közösségben lenni jó: otthon, játszótéren, sőt a templomban is. A közösségi lét örömeit élhetitek át újra az iskolában, társaitok, barátaitok közt. Meséljétek el egymásnak nyári élményeiteket, és buzdítsátok egymást a tanulásban! A közösség értékét megtapasztalhattátok, ha ti és születek eljöttök a már hagyományosan mondható missziós ünnepre, ami idén 2006. október 14-én lesz a budai Szent Imre-templomban. Gyertek el mindenképpen!

Ujhelyi Balázs és Tóth Annamária

## LAJOS ATYA VÁR A VERBITA BARÁTI KÖRBE!

Köztisztelőnek örvendő idős verbita missziós atyánk, P. Halász Lajos várja azok jelentkezését, akik településén még nincs missziós imaközösség, vagy szívesebben imádkoznak otthon, egyedül a missziók szent ügyéért – amikor ráérnek. Imádságaikkal bekapcsolódnak a hit terjedéséért, a világ krisztusi megújulásáért fohászoló imaszövegbe. Nincs felvételi díj, viszont kérjük a jelentkezőket, hogy adják meg nevüket, születési idejüket és születési helyüket valamint postacímüket Halász Lajos SVD atyának (9731 Kőszeg, Park u. 1., pf. 74). Ő megküldi a felvételi igazolást az ajánlott, missziókért végzendő rövid napi imádságokkal együtt. Ugyancsak küldi a Világposta hírlevelet. Minden hónap 15-én szentmisét ajánl fel a tagokért, szándékaikért.



# Az Ige testté lett és miköztünk élt

*Hogyan él manapság egy szerzetes? Mit jelent misszióban élni? Mivel és kivel foglalkozik egy misszionárius? – kérdik sokan.*

Nem tudom. Nehéz erre néhány mondatban válaszolni, mivel a misszió keresztény életünk lényegéről szól: Menjetek és tegyetek tanítványommá minden népet!

Mindhárom kérdés ugyanarra irányul: az emberi kapcsolatokról szólnak. Minden embernek van egy életprogramja, életstílusa. Mikor mások felől érdeklődünk, valójában azt kérdezzük, hogy ki vagy te?

Fontos, hogy egyszerre több kaput tartsunk nyitva magunk előtt, hogy minél több emberrel legyünk kapcsolatban, így őszintén és nyitottan tudjuk megmutatni, hogy miért és kiért vagyunk e világon.

Nekem az ideiglenes fogadalmakban töltött missziós kiképzési idő számtalan lehetőséget nyújtott, hogy felfedezzem azokat a bizonyos kapukat, melyeket az örökfogadalom után nyitogatnom kell abban a munkakörben, melyet előljáróim adnak. Az egyetem, a mexikói utcagyerekek, beszélgetések különféle családok összejöveteleken, a Zala megyei lakásotthonok fiataljai, az indián közösségek mind-mind életünk apró mozzanataira hívták fel a figyelmet: soha nem lehetünk elég nyitottak a körülöttünk zajló eseményekre. Ami mégis közös mindebben, az pontosan az a valaki, akinek feltétel nélkül érdemes átadnunk magunkat a tőle kapott hivatásunk feltétlen elfogadása által.

## „Nem ti választottatok engem...”

Háromnapi hajóút után érkeztem meg Kei szigetről Timor szigetére, az Isteni Ige Társasága noviciátusába, 1997. augusztus 10-én. Akkoriban még nem tudtam igazán, mit jelent missziós szerzetesnek lenni. Teljesen idegen volt számomra ez az életmód, de vonzott. A két év noviciátus alatt nemcsak százharminchat novícius kispappal és hatvan örökfogadalmas pappal és testvérrel barátkoztam meg, hanem alaposabban megismertem társaságunk történetét, reguláját, lelkiségét és közösségi életét is. Az együttlétünk, mint egy nagy család, számomra hatalmas ajándék volt Istentől, amelyért csak hálát adhatok. 1999. augusztus 18-án, hetvenkét kispap társamból negyvenketten tettük le az első fogadalmat. Ez különleges kegyelem számomra, hiszen nem saját választásom, hanem Isten ingyenes ajándéka. Jézus azt mondta: „Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket.”

A verbita konstitúció szerint a hívásra felelve követjük Krisztust az evangéliumi tanácsok útján, és letesszük az Istennek szentelt tisztaság, az evangéliumi szegénység és az apostoli engedelmség egyszerű, nyilvános fogadalmát. Így szorosabb kötelék fűz az Úrhoz, társaságunk tagjaihoz és az egyházhhoz. Nagyobb szilárdságra és szabadságra teszünk így szert missziós feladatunkhoz. Ezzel a megszentelődéssel a

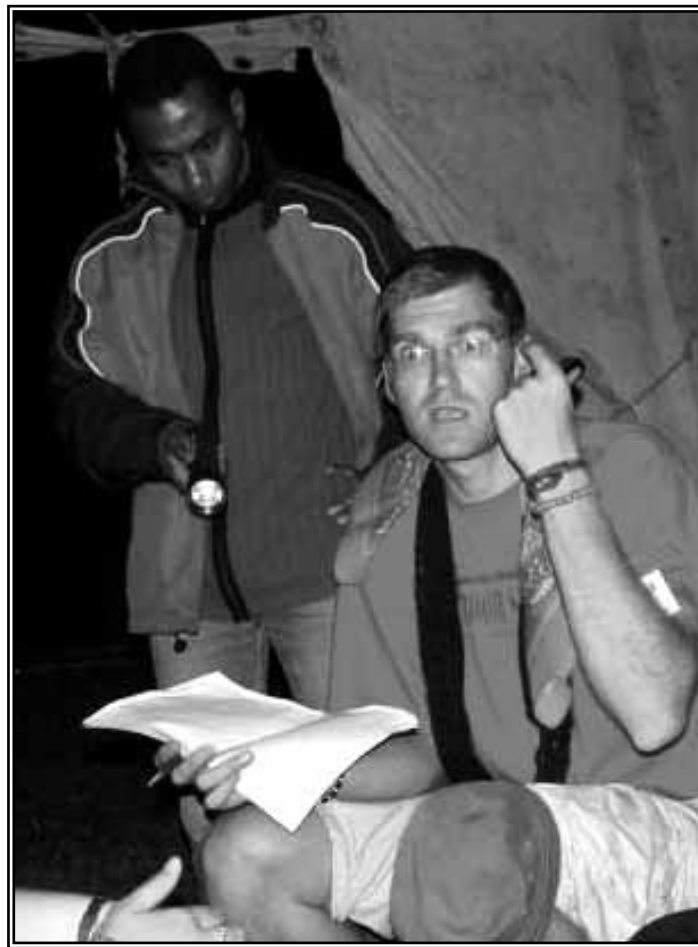
keresztségben megalapozott életszentség erősödik hithirdetői életünkben és szolgálatunkban (Kons. 201).

Hat év ideiglenes fogadalom után, mint missziós szerzetes papnövendék, idén szeptember 8-án örökfogadalmat teszek. Számomra az örökfogadalom azt jelenti, igent mondok Isten szeretetére, hívására és az egyháza. Az örökfogadalom Isten és az emberek iránti teljes és feltétel nélküli önátadásom és önmegtagadásom. Ezáltal szoros kapcsolatba lépek Istennel és az emberekkel, és szabadon részt veszek Krisztus üdvözítő művében. Tehát az örökfogadalom egyszerre önmegtagadás és teljes önátadás Istennek, az Evangélium hirdetéséért és Isten országáért. „Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét mindennap és kövessen engem” (Lk 9,23). Ebben az önmegtagadásban és önátadásban már összefoglalódik mindhárom szerzetesi fogadalom: Istennek szentelt tisztaság, evangéliumi szegénység és apostoli engedelmség. A mai emberek szá-

A ma élő emberek többségének már elege van a beszédből, az ígéretekből. De ezenkívül még sokféle kommunikációs csatorna létezik. Mint például a gesztusok, kedélyállapotunk megnyilvánulásai, hiteles élet stb. Ezeket ideig-óráig meg tudjuk másítani, de valójában átsüt rajtuk, mennyire hiteles életet élünk; ez az, amire mindenki felfigyel.

Az Ige testté lett és miköztünk élt – emelte ki a Szentírásból Arnold atyánk; így lettünk az isteni Igének társai, vagyis verbiták. Azért választottam ezt életprogramomként, mivel csakis ez az egy Ige az, mely valóban kimondott Szóvá tud bennünket formálni. Ezért vagyok verbita, és ennek az Igének missziós eszköze.

Zabos Róbert SVD



mára ez az életmód talán furcsának tűnik, és nehezen fogadják el és értik meg, de számomra az a kegyelem és öröm, amelyet nem saját érdem miatt kaptam meg, hanem Isten szeretetéből. Ezt a kegyelmet nem kell, hogy racionálisan megértem, hanem egyszerűen el kell fogadnom és hinnem, hogy Isten engem a szolgálatára hív.

Nagyon hálás vagyok Istennek és mindenki, hogy idáig eljuthattam, hiszen ez nem könnyű út, de nem vagyok egyedül, mert Istennel és embertársaimmal együtt járok. „Az aratni való sok, de a munkás kevés. Kérjétek az aratás urát, hogy küldjön munkásokat aratásra” (Mt 9,37–38). Mindig szükségem van imátoakra.

Elly testvér SVD



## Fogadalmak

Örökfogadalom-tételre gyűlhettünk össze szeptember 8-án, a budatétényi Szent István-plébániatemplomban. *Zabos Róbert* és *Ellias Ohoiledwarin* tették véglegessé elköteleződésüket az isteni Ige szolgálatában, míg *Brinkács Krisztián*, *Laka Putra Remigius* és *Szabó Alex* egy-egy évre újították meg egyszerű fogadalmukat. A szertartáson közreműködött a felső-krisztinavárosi missziós énekkar. Róbert mint missziós testvér fogja szolgálni a hitterjesztés ügyét, s ebben a tekintetben az ő fogadalomtétele az első az újraindult magyar rendtartomány történetében. Elly pedig örökfogadalmával első azon rendtestvérek között, akiket más tartományok küldtek hazánkba. Ugyancsak ezen a szép ünnepen köszönthettük először a magyar rendtartományba érkezett új atyákat, *Tomasz Bujarskit* és *Adam Wolowiczot*. Lengyelország északi részéről, Gdansk környékéről származnak. Isten hozott Magyarországon!

## Örökre...

„A szentbeszédekben testvéreknek szólítjuk a híveket – de a mai ünnepen fontos kiemelni, hogy van az egyházban egy olyan szolgálat, amikor egészen sajátos értelemben nevezünk valakit testvéreknek. Ez a szerzetes testvér hivatása, amit egyik örökfogadalmasunk, Robi is választott. Ők szerzetesek, de nem papok. Robi lesz az első testvér, aki a rend újjászervezése óta a magyar rendtartományban tesz örökfogadalmat” – méltatja szentbeszédében a mai ünnep jelentőségét P. dr.



*Német László* tartományfőnök. Kiemeli a missziós szerzetesi hivatás jelentőségét, mely közös a papszentelésére készülő Elly és a testvér Robi között. „Ahogy végignézzük a fogadalmat tevő szerzeteseken, látjuk, hogy van néhány sötétebb bőrű is köztük. A missziós távolabbra tekint, túl országunk határain. És talán ezért is lehetséges, hogy amikor kell, helyi egyházunk segítségére siet a külföld – azok az országok, ahol a kereszténység még nem régi.” A nemzetközi, egész világot átfogó missziós hangulat végigvonul az egész ünnepségen. Felajánlaskor az öt kontinensre emlékeztető tárgyakat hoznak az oltárhoz tizenéves fiatalok, Zala megyei lakosok lakói. A verbita missziós táborok előtt vajmi keveset tudtak a táborokról, a szerzetességről – most itt vannak és átérzik az Istennek való elköteleződés erejét. Amikor a szentmise végén sok-sok kislány virággal köszönti a fogadalmat tevőket, mindannyian hálatelt szívvel mondunk köszönetet Istennek.



## BÁTORSÁG!

A jövő emberének még nagyobb szüksége van papokra, szerzetesekre – és különösen misszionáriusokra.

**V a n é r t e l m e !**

Ha Robi és Elly örökfogadalmá elgondolkodtatott, akkor keress az alábbi címen:

Lányi Béla testvér, Názáret Misszióház,  
1223 Budapest, Bajcsy Zsilinszky u. 3–5.

Hívható: 06-1-424-5668 vagy 06-30-418-9196

Info: verbita@hotmail.com • Honlap: verbita.communio.hu  
(Feltétel: 18–30 év közötti kor, testi és lelki egészség, teljesítőképesség, egyháziasság.)

Vannak világi missziós önkéntesek is!

Szeptember 8-án kisorsoltuk előző számunk rejtvényének helyes megfejtőit:

BODORKÓS ATTILA – 9723 Gyöngyösújfalú, Kőszeg u. 7. • CSABA KRISZTIÁN – 3257, Bükkszenterzsébet, Bem József utca 4.  
KOVÁCS DÓRA – 8800, Nagykanizsa, Munkás út 5/c

A nyerteseknek személyesen szeretnénk átadni a gyönyörű indonéz ajándéktárgyat.